

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΝΤΥΠΡΕ

(1882 - 1944)

Όπως σε κάθε τομέα της φιλοσοφίας, της επιστήμης, και της τέχνης είναι καθιερωμένο και επιβεβλημένο ηθικό καθήκον να αναφέρονται συχνά και να τιμώνται οι άνθρωποι που η συμβολή τους υπήρξε σημαντικός παράγοντας ανάδυσης και γενικά εξέλιξης της ανθρώπινης κοινωνίας, έτσι και στο Τάγμα μας, είναι ιερό και ηθικό καθήκον μας να αναφερόμαστε και να τιμούμε την μνήμη των πρωτεργατών εκείνων που με τη δράση τους και την θυσία της προσωπικής τους ζωής συνέβαλαν αποτελεσματικά στην εγκαθίδρυση και εδραίωσή του.

Θα έχετε προσέξει, ότι στους τοίχους των αιθουσών των κολλεγίων μας που είναι ανηρτημένες οι φωτογραφίες των προγενεστέρων αρχηγών του Τάγματός μας, υπάρχει και η φωτογραφία ενός ανθρώπου με οστεώδες πρόσωπο, που φοράει ένα μπερέ.

Πρόκειται για έναν από τους κυριότερους στυλοβάτες του Τάγματος στον οποίο και θα αφιερώσουμε την σημερινή μας συνάθροιση, είναι ο Α. Τ. **Ευγένιος Ντυπρέ**.

Ο Ε. Ντυπρέ γεννήθηκε στο Παρίσι στις 12-11-1882 .

Το επάγγελμά του ήταν σχεδιαστής, γι' αυτό και είχε προσληφθεί σαν χαρτογράφος από την Αιγυπτιακή κυβέρνηση και έτσι έζησε ένα σημαντικό χρονικό διάστημα στη χώρα αυτή, η οποία, όπως γνωρίζουμε, υπήρξε και το λίκνο της ίδρυσης του Τάγματός μας.

Κατά το 1906 ή 1907 παντρεύτηκε τη Μαρία Ρουτσίν την μετέπειτα ιδρύτρια του Τάγματός μας (Σ.μ.Μ.Δώρα) και ένα χρόνο περίπου αργότερα γεννήθηκε και το πρώτο τους παιδί, ένα αγοράκι ο Αντρέ.

Η κλίση του προς τον αποκρυφισμό ήταν εξαιρετικά έντονη, γι' αυτό και σύχναζε σε διάφορες μυστικές σχολές . Υπήρξε μαρτινιστής όπως και ροδόσταυρος.

Με τον Δημήτριο Σεμελά γνωρίστηκαν στο Κάιρο το 1910.

Ένας Ιταλός φίλος του που διηύθυνε το «Centro Filosofico» τους σύστησε και από την συζήτηση και τις επεξηγήσεις που του έδωσε ο Σεμελάς πάνω σε κοσμογονικά θέματα, αλλά και από την ακτινοβολία της προσωπικότητάς του, κατάλαβε ότι δεν είχε μπροστά του έναν συνηθισμένο συνομιλητή, αλλά έναν Διδάσκαλο.

Η συζήτηση μεταξύ τους άρχισε με τον Δημήτριο Σεμελά, ο οποίος βλέποντας την τόσο έντονη ερευνητική τάση του προς τον μυστικισμό, αρχικά του είπε τα εξής:

«Γιατί τόση επιστήμη, τόση εργασία;

Γιατί τόση προσπάθεια;

Γιατί υποβάλετε σε τόσο κόπο την λογική και το πνεύμα σας;

Γιατί αυτό το πολυσύνθετο των εμβλημάτων, των συμβόλων και των γρίφων, ενώ η αγνή αλήθεια αποκαλύπτεται δια της υψηλής απλότητας;

Δεν έχετε ανάγκη παρά ενός και μόνου βιβλίου για να εννοήσετε τον Θεό, να συλλάβετε τις επήρειές Του, να ανυψωθείτε προς Αυτόν και να κοινωνήσετε με την Φύση Του.

Το Βιβλίο αυτό είναι κοινό για όλους, είναι εφικτό και στον ταπεινότερο των ανθρώπων, είναι το βιβλίο της Φύσης.

Μελετώντας αυτό θα βρείτε όλα τα σημεία της Θείας Σοφίας, θα μπορέσετε να παρατηρήσετε επισταμένως τον Θεό στην αιωνιά Του δραστηριότητα και θα αναγνωρίσετε Εκείνον τον οποίον έχετε απαρνηθεί, τον Θεό και τα μυστήριά Του» .....

Αυτά και πολλά άλλα ειπώθηκαν εκείνο το βράδυ από τον Σεμελά και ο Ντυπρέ φανερά εντυπωσιασμένος από τη διαύγεια των λόγων του, όταν επέστρεψε στο σπίτι του είπε στη σύζυγό του τη Μαρία Ρουτσίν : «Σήμερα γνώρισα έναν εξαιρετικό άνθρωπο, είναι ένας Διδάσκαλος ή ένας Εκλεκτός, θα τον γνωρίσεις και εσύ».

Έτσι απλά μέσω του Ντυπρέ έγινε σε λίγες ημέρες και η γνωριμία των Διδασκάλων μας.

Την εποχή εκείνη, ο Δημήτριος Σεμελάς είχε ιδρύσει στο Κάιρο μια μαρτινιστική στοά, την ονομαζόμενη Στοά της Εσσενίας και ο Ντυπρέ έγινε μαθητής του.

Πολλές λεπτομέρειες και γεγονότα από την ζωή και το μυητικό του έργο δεν είναι ευρέως γνωστά, ήταν άλλωστε όπως και ο Α.Τ. Ρομπέρ Βέλ, πολύ ταπεινός και του άρεσε να παραμένει κατά το εφικτό στην αφάνεια.

Όταν μάλιστα κατά το έτος 1924 βάσει της διαθήκης του Άρχοντα ανέλαβε τα ηνία του Τάγματος, σε κάποια στιγμή συγκέντρωσε όλη την πνευματική του οικογένεια στο Παρίσι και τους ζήτησε να μην ορκίζονται στο όνομά του, γιατί θεωρούσε τον εαυτό του ανάξιο του βαθμού του.

Χρίστηκε από τον Άρχοντα Μεγάλος Ταξιάρχης στις 26-10-1919 και του δόθηκε η εντολή να είναι Γενικός Διευθυντής των υποθέσεων του Τάγματος και διοικητικός αρχηγός του γραφείου των Μεγάλων Ταξιαρχών.

Από την σπουδαιότητα και το εύρος αυτών των καθηκόντων που του ανετέθησαν, διαφαίνεται το μέγεθος της εκτίμησης και της εμπιστοσύνης που του είχε ο Διδάσκαλός μας.

Θα γνωρίσουμε όμως αρκετά πράγματα για την προσωπικότητα και το έργο του Ε. Ντυπρέ από αφηγήσεις της Υ.Μ.Δ. Μαγδαληνής, που θα σας παραθέσω εμπλουτισμένες όμως και από πληροφορίες που συνέλεξα και από άλλες πηγές, έτσι πιστεύω ότι θα αποκτήσουμε μια αρκετά ολοκληρωμένη εικόνα της ζωής και του Έργου του.

«Στην μνήμη μου, λέει η Μαγδαληνή, ο Ε. Ντυπρέ παραμένει μια προσωποποίηση. Η προσωποποίηση του τύπου του μνημένου, δηλαδή η ταπεινοφροσύνη στην πιο μεγάλη της μορφή, αποκρύβοντας όμως την πιο ζωντανή εξυπνάδα, την πιο ανώτερη ευρυμάθεια, ήταν σαν μια κινητή βιβλιοθήκη γι' αυτό και τον αποκαλούσα «ο αρουραίος μου της βιβλιοθήκης».

Η πολυμάθειά του ήταν τεράστια και η θαυμάσια διάνοιά του ολοκληρωτικά εστραμμένη προς τα πνευματικά ερωτηματικά τον οδηγούσε μακριά μέσα στις ανακαλύψεις.

Η πίστη του ήταν ακλόνητη, χωρίς ρωγμές, αλλά πιο πολύ από όλα αυτά εντυπωσίαζε η απόλυτη παράδοση όλου του εαυτού του στον Διδάσκαλό του.

Αλλά και η φυσική του προσωπικότητα, ήταν μακριά από το συνηθισμένο.

Ήταν ένας άνθρωπος ισχνός, λεπτοκαμωμένος, με ένα ανάστημα κάτω από το μέσο όρο, ένα πρόσωπο σημειτικού τύπου με χαρακτηριστική μύτη, ένα βλέμμα λαμπερό από εξυπνάδα, ένα ευγενικό ήπιο καταδεκτικό χαμόγελο, ένα κρανίο εντελώς φαλακρό, πάντα καλυμμένο με έναν μπερέ.

Είχε έναν προσωπικό τρόπο να βάζει τα πόδια του το ένα πάνω στο άλλο όταν καθόταν, τον χαρακτήριζε μια γενική έλλειψη σημασίας στο ντύσιμό του, μπορώ να πω ότι ήταν ατημέλητος, τον θυμάμαι πάντα με ένα και μοναδικό κοστούμι εκτός από την περίοδο που ήταν στο Κάιρο όπου η ζέστη επέβαλλε μια ξεχωριστή ενδυμασία.

Αλλά και εκεί, ενώ όλοι μας καμαρώναμε τα αψεγάδιαστα δροσερά μεταξωτά μας ενδύματα, ο Ντυπρέ παρουσιαζόταν με ένα κοστούμι από άσπρο ύφασμα αρκετά τσαλακωμένο και ο καθένας αισθανόταν, ότι το ντύσιμο ήταν το τελευταίο πράγμα που τον απασχολούσε.

Την πρώτη ημέρα που οδηγήθηκα στο Τάγμα από τον κύριο Ντυπόν, που ήταν ο δάσκαλός μου στο σχέδιο, ο Διδάσκαλος με κάλεσε στο δείπνο.

Ήταν ένα ωραίο αυγουσιτιάτικο βράδυ του έτους 1918. Κατά την στιγμή που καθίσαμε στο τραπέζι, μπήκε στο δωμάτιο ένας άνδρας 35 περίπου ετών, ντυμένος με μια κακοφορεμένη στρατιωτική στολή, ήταν ο Ντυπρέ, ο οποίος ερχόταν από τις Βερσαλλίες, όπου έδρευε η μονάδα του γιατί ήταν ακόμη επιστρατευμένος.

Τότε, ενώ τα 12 άτομα που ήταν γύρω από το τραπέζι εκδήλωσαν αυθόρμητα χαρά, αυτός σιωπηλός, παρατηρούσε τους γύρω του κρατώντας μια μεγάλη επιφυλακτικότητα. Από εκείνο το βράδυ έδειχνε αυτό που ήταν πάντοτε όταν ήταν παρών ο Διδάσκαλός του, δηλαδή μια ύπαρξη ολοκληρωτικά ξεθωριασμένη, που στην συνέχεια έπρεπε να γνωρίσω σαν την ύπαρξη την πιο προσηνή να μοιραστεί τις γνώσεις της χωρίς υπολογισμό με όλους εκείνους οι οποίοι τον επικαλούντο.

Ήμουν πάρα πολύ νέα τότε και τα χρόνια που μας χώριζαν με έκαναν να τον φοβάμαι, όμως μερικές εβδομάδες αργότερα είχε δημιουργηθεί μεταξύ μας μια πολύ άνετη επικοινωνία, ζούσα καθημερινά μαζί του και άρχισα να ανακαλύπτω την εξαιρετική οντότητα που ήταν.

Η ανακάλυψη αυτή δεν ήταν εύκολο πράγμα, γιατί η εκπληκτική του ταπεινοφροσύνη έκρυβε τον χαρακτήρα του και μπορούσε έτσι ο καθένας να πλανηθεί.

Όταν ο Ντυπρέ αποστρατεύτηκε και αφού εγκαταλείφθηκε το ξενοδοχείο της οδού Μάλτας όπου έμενε ο Διδάσκαλος, το Τάγμα εγκαταστάθηκε στη Λεωφόρο της Δημοκρατίας στον αριθμό 31 bis. Πήγαινα εκεί κάθε πρωί γύρω στις 10 για να εργαστώ με τον Διδάσκαλο και χρησιμοποιούσαμε το γραφείο που γειτόνευε με την λεωφόρο, ενώ ο Ντυπρέ αόρατος μέσα στο δωμάτιό του που ήταν στην άλλη άκρη του διαδρόμου εργαζότανε με τους πίνακες που σχεδίαζε για επιστημονικά βιβλία, έτσι κέρδιζε τότε το ψωμί του, η επιστράτευση τον είχε αναγκάσει να εγκαταλείψει το επάγγελμα του χαρτογράφου της Αιγυπτιακής κυβέρνησης που είχε.

Τα λίγα λόγια του Διδασκάλου τα θεωρούσε σαν μια ευεργεσία που δεν έπρεπε να χάσει και τα έγραφε όλα στα μικρά του καρνέ.

Όταν ο Διδάσκαλος ήταν ευχαριστημένος από αυτόν αυτό ήταν η πιο μεγάλη του φιλοδοξία. Εργαζότανε ακούραστα. Με την ωραία του καλλιγραφία σχεδίαζε τα κείμενα, τους αστροσοφικούς χάρτες, και όταν ήταν βυθισμένος στη μελέτη δεν διέκοπτε παρά για να πάει να κάνει έναν καφέ για τον Διδάσκαλο ή για τον εαυτό του.

Όταν ο Διδάσκαλος τον καλούσε, η φυσιογνωμία του φωτιζόταν από ένα χαμόγελο, ήταν ευτυχής.

Δεν ήταν καθόλου απαιτητικός, ήθελε μόνον μια γωνιά του τραπεζιού για να γράφει και να εργάζεται.

Όταν είχε εργαστεί πολύ για το Τάγμα όλη την ημέρα, το βράδυ άρχιζε να σχεδιάζει τους πίνακές του, γιατί όπως σας είπα αυτό αποτελούσε τον πόρο της ζωής του. Εργαζότανε μέχρι μετά την μία η ώρα και μετά πολύ συχνά τυλιγόταν μέσα σε μια κουβέρτα και κοιμόταν πάνω στο τραπέζι.

Αυτός ήταν ο Ντυπρέ της νεότητάς μου, όπως τον ξαναβλέπω. Και μην πιστεύετε ότι είχε ιδέα για τον εαυτό του ότι ήταν ένας εξαιρετικός άνδρας. Όχι, είχε πάντα τον φόβο να μην κάνει γκάφες όταν εκφραζόταν. Κανείς από εμάς δεν δοκιμαζόταν περισσότερο από τον Διδάσκαλο όσο αυτός, διότι κανείς δεν ήταν τόσο καλά φορμαρισμένος όσο αυτός.

Είχε γνωρίσει τον Δώρο στην αρχή του μεγάλου πνευματικού συμβάντος και είχε συμμετέξει σε όλα τα θαυμάσια γεγονότα της ίδρυσης του Τάγματος.

Η πίστη του προς το ιδεώδες του Τάγματος ήταν στερεή σαν βράχος. Και όπως ήταν η προσωποποίηση της ευγένειας, του άρεσε να διηγείται ότι είχε δει και ότι είχε γνωρίσει.

Τίποτα δεν του ήταν πιο ξένο προς την φύση του από το να θελήσει να φυλάξει οτιδήποτε θα του έδινε κάποια ανωτερότητα.

Οτιδήποτε είχε το έδινε, είτε ήταν υλικό είτε πνευματικό.

Τις ερωτήσεις που στην αρχή δεν τολμούσα να θέσω στον Διδάσκαλο τις έκανα σ' αυτόν και αυτός με ευχαρίστηση μου έδινε περισσότερες απ' όσες ήλπιζα απαντήσεις .

Μου διηγείτο τα συμβάντα τα πιο θαυμαστά με την ήρεμη απλότητά του, σαν να επρόκειτο για τον ίδιο, και εγώ άνοιγα έκπληκτη τα μάτια μου αναρωτώμενη εάν ονειρευόμουν.

Ναι, αυτός ο απλός άνθρωπος με την ταπεινή εμφάνιση με έπεισε γρήγορα, ότι έκρυβε μέσα του έναν αληθινό θησαυρό. Γνώριζε τόσα πράγματα , που έδινε την εντύπωση πως ήξερε τα πάντα.

Όλα τα χρήματα που κέρδιζε ο Ντυπρέ τα προσέφερε στο κοινόβιο, αφού εκείνη την εποχή ζούσαμε κοινοβιακά, δεν κρατούσε παρά μόνο ένα μικρό ποσό για να αγοράζει τον αγαπημένο του καπνό.

Δεν υπήρχε βέβαια μεταξύ μας κανένας που να είναι πιο κοντά στον Διδάσκαλο από αυτόν, όπως και κανένας δεν ήταν τόσο ολοκληρωτικά δοσμένος, αφοσιωμένος στον Διδάσκαλο.

Κάθε λόγος του Διδασκάλου μας ήταν γι' αυτόν ιερός, γι' αυτό και τον σημείωνε στα μικρά του σημειωματάρια που αργότερα γενναιόδωρα μου τα έδωσε για να αντιγράψω τις συζητήσεις του με τον Άρχοντα.

Ο ίδιος είχε πει κάποτε, ότι:

« Η μεγαλύτερή μου επιθυμία είναι να μην έχω κανένα μυστικό από τους αδελφούς που συνεργάζονται μαζί μου».

Οι κινήσεις του Ντυπρέ μέσα στο οίκημα ήταν μέσα στη σιωπή και στην επιφύλαξη. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, το μέρος όπου είχα την περισσότερη οικειότητα μαζί του ήταν η κουζίνα όπου ξαναβρισκόμαστε για να κάνουμε καφέ, καφέ τούρκικο εννοείται, εγώ γύριζα τον ειδικό μύλο του καφέ τραγουδώντας, γελώντας, αερολογώντας, ενώ εκείνος μου ζητούσε να μιλήσω για κάποια θέματα στον Διδάσκαλο, επειδή δεν τολμούσε να το κάνει ο ίδιος.

Όλα αυτά μου φαινόταν πολύ φυσικά, γιατί είχα έμμεσα παραδεχτεί ότι ο Ντυπρέ εκπλήρωνε τα καθήκοντά του παραμένοντας στην σκιά, σχεδόν άγνωστος. Καμιά φορά έφθανε αργοπορημένος όταν σχεδόν τέλειωνε η διδασκαλία του Άρχοντα, γιατί έτσι απλά τύχαινε να φιλοξενήσει κάποιον δυστυχισμένο, που έπρεπε να κοιμηθεί στο σπίτι.

Στην περίπτωση αυτή δεν υπήρχε πρόβλημα, ο Ντυπρέ έδινε το κρεβάτι του σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου και εκείνος κοιμόταν στην τραπεζαρία πάνω στο τραπέζι.

Η συμπεριφορά του αυτή δεν παραξένευε κανέναν, γιατί τότε κανείς μας δεν μπορούσε να καταλάβει το μεγαλείο του.

Αυτός όμως ήταν συνειδητός, και ιδού όλα τα μυστικά της συμπεριφοράς του. Ήταν συνειδητός για αυτό που πνευματικά, οντολογικά ήταν, αλλά είχε επίσης πλήρη συνείδηση και για την υψηλή οντολογική καταγωγή του Διδασκάλου μας.

Θυμός, ιδού αυτό που ήταν, όλοι γνωρίζαμε ότι ήταν ενσάρκωση του Γίγαντα Θυμού και αυτός βίωνε την πραγματικότητα σε όλο το εύρος της. Θυμός, ο Γίγας που ήταν υπεύθυνος για την πτώση των αδελφών του, Θυμός ο υπεύθυνος της προδοσίας του Ιούδα.

Μήπως μπορείτε να φανταστείτε τι σημαίνει για έναν άνθρωπο να γνωρίζει αυτό το πράγμα, να έχει γίνει συνειδητός και να προσπαθεί να πετύχει την λύτρωση ;

«Είσαι ισχυρός και μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα, διότι είσαι ένα ον συνειδητό» του είχε πει ο Άρχοντας.

Όλοι γνωρίζετε, ότι η αποστολή του Τάγματος έπρεπε να βασιστεί πάνω στην ένωση των τέκνων της πνευματικής οικογένειας και αυτό το έργο της μετάνοιας εξαρτάτο κατ' αρχήν από την λύτρωση του Θυμού.

Μέσα σ' ένα μανιφέστο που ο Άρχοντας έλαβε κατευθείαν από την Δώρα και που με άφησε να διαβάσω μόλις έφθασα ένα πρωί, έλεγε μεταξύ άλλων: «Εκείνος προς τον οποίο δεν έχεις αποθέσει την εμπιστοσύνη σου θα σου παραμείνει πιστός μέχρι την τελευταία του πνοή, θα λυτρωθεί.»

Και δεν θα τελειώσω μ' αυτό απαριθμώντας σας όλα τα εδάφια από τα μανιφέστα της Δώρας μέσω των οποίων κατεύθυνε τον Θυμό στο πλαίσιο της συναινετικής του θυσίας.

Ήρθε μια στιγμή, συνεχίζει η Μαγδαληνή, κατά το έτος 1921 , που ο Ντυπρέ έπρεπε να ξαναφύγει για το Κάιρο , προφανώς για να ξαναπάρει την θέση του σαν χαρτογράφος της Αιγυπτιακής κυβέρνησης και ουσιαστικά για να αποκαταστήσει την Μεγάλη Ταξιαρχία του Νότου.

Και εκεί, με την βοήθεια του Γεωργίου Αγάθου θαυματούργησε.

Όταν φθάσαμε στο Κάιρο με τον Διδάσκαλο, βρήκαμε μια ομάδα καλά οργανωμένη. Είναι στο Κάιρο που ο Ντυπρέ άρχισε να παρουσιάζει τις αποδείξεις της αξίας του και εκδήλωσε την υψηλή μύηση που είχε ανθίσει μέσα του, στην σκιά των θυσιών του.

Ο Διδάσκαλός μας, που πέθανε ένα έτος μετά την επιστροφή του από το Κάιρο, τον περιέβαλε με όλη του την εμπιστοσύνη κληροδοτώντας του με την διαθήκη του την διοίκηση του Τάγματος.

Ο Ντυπρέ επανήλθε στην Γαλλία κατά το 1925, περίπου ένα χρόνο μετά τον θάνατο του Διδασκάλου. Ανέλαβε τα καθήκοντά του, παντρεύτηκε μια δασκάλα, μέλος του Τάγματος, την Emma Knust, και παρέμεινε Α.Τ. του Τάγματος μέχρι το θάνατό του το έτος 1944.

Σαν Α.Τ. οι δοκιμασίες του πήραν μια καινούργια όψη, αλλά δεν αποθαρρύνθηκε, η καρτερικότητά και η πίστη του τον έκαναν να τις δέχεται σαν τον λαχνό του, και έτσι τις υπερνικούσε. «Η ζωή μου είναι σαν ανθρώπου που έχει καταδικαστεί σε καταναγκαστικά έργα», είπε κάποτε.

Με την αποζημίωση που πήρε εγκαταλείποντας την θέση του στο Κάιρο, πληρώθηκαν τα έξοδα της κηδείας του Άρχοντα και το μνημείο του.

Εκτός από την καθημερινή εργασία του, για να εξασφαλίσει την επιβίωσή του ο Ντυπρέ, επιχείρησε μια εξαιρετική ταξινόμηση των διάσπαρτων διδασκαλιών σε ενότητες, εξέδωσε οδηγίες για να καθοδηγήσει τα μέλη με το εγχειρίδιο μυθών και διεκπεραίωσε μια τεράστια αλληλογραφία για να εγκαταστήσει το Τάγμα στο εξωτερικό.

Κατά το 1926 ταξίδεψε στην νότια Αμερική και στην συνέχεια μετέβη στις Η.Π.Α., όπου γνωρίστηκε με έναν πολύ αξιόλογο Έλληνα, τον Μιχαήλ Στρογγυλό, τον Διδάσκαλο του Στούαρτ και της Έλλεν, που ήταν οι μετέπειτα Διοικητές της Ταξιαρχίας της Αμερικής.

Η ταγματική μόρφωση που έδωσε στον Μ. Στρογγυλό, αλλά και η πίστη στο Έργο των Διδασκάλων μας που του ενέπνευσε ήταν τόσο ισχυρές, που ενώ πέρασαν πάνω από 80 χρόνια από τότε, οι διδασκαλίες αυτές επικρατούν ακόμη πάνω στο πεπρωμένο των μαθητών που είχε εκπαιδεύσει.

Από όλη αυτήν την απίστευτη εργασία, μη φανταστείτε ότι ο Ντυπρέ αισθανόταν ικανοποιημένος. Κάθε ημέρα, κάθε στιγμή της ζωής του ήταν γεμάτη από την υπόσχεση που είχε δώσει στον Διδάσκαλό του με όλη του την πίστη και την αφοσίωση. Η εγκαθίδρυση του Τάγματος, αυτός ήταν ο ορίζοντάς του.

Πάντοτε ταπεινός, αισθανόταν το βάρος από το στίγμα της πνευματικής του καταγωγής, και έτσι μια μέρα για να μετριάσει την υποτιθεμένη του ανεπάρκεια, ζήτησε από τον Γεώργιο και από εμένα να σχηματίσουμε μια τριανδρία για να διευθύνουμε το Τάγμα, έχω το γράμμα του που πιστοποιεί αυτό που σας είπα.

Βεβαίως αρνηθήκαμε για να παραμείνουμε πιστοί στις θελήσεις της Διαθήκης του Άρχοντα.»

Υπόψη, ότι το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνει και ο Α.Τ. Γεώργιος στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του στις 9-2-1958.

Αδελφοί μου,

Όταν αναφερόμαστε σε έναν άνθρωπο που πέθανε συνηθίζουμε να τον εξιδανικεύουμε και έτσι παραποιείται η πραγματικότητα, αυτό όμως δεν είναι σωστό.

Επειδή λοιπόν όπως είπαμε, ο Ντυπρέ ήταν το πνεύμα του Γίγαντα Θυμού, παράλληλα με τα πολλά του προτερήματα υπήρχε μέσα του και η τάση της παρέκκλισης, γεγονός που το είχε επισημάνει ο Άρχοντας στην Μαγδαληνή.

Η τάση του αυτή εκδηλώθηκε κάποια στιγμή και κατά το έτος 1938 ο Ντυπρέ σκέφθηκε να κάνει κάποιες ριζικές αλλαγές που θα άλλαζαν εντελώς τη δομή και τη μορφή του Τάγματος πιστεύοντας βέβαια, ότι έτσι με την νέα του μορφή το Τάγμα θα λειτουργούσε καλύτερα.

Ο Γεώργιος Αγάθος όμως, προς τον οποίο έγραψε τις σκέψεις του και τα σχέδιά του, αντέδρασε λέγοντάς του μάλιστα μεταξύ άλλων ότι « στην περίπτωση αυτήν σκέπτεσαι σαν Θυμός και όχι σαν Άρχων Ταξιάρχης» και φαίνεται πως τον έπεισε να μην υλοποιήσει τα σχέδιά του.

Έτσι η μορφή του Τάγματος δεν αλλοιώθηκε, αλλά και ο ίδιος δεν στιγμάτισε με αυτήν την παρέκκλιση την κατά τα άλλα λαμπρή μυητική του πορεία.

Ας συνεχίσουμε την αφήγηση της Μαγδαληνής.

«Την τελευταία φορά που είδα τον Ντυπρέ , ήταν λίγο πριν από τον θάνατό του.

Η γυναίκα του είχε πάρει την σύνταξή της και είχαν αποτραβηχτεί στην πόλη Επερνόν. Ο Ντυπρέ ερχόταν κάθε μήνα στο Παρίσι για να παραδώσει τα σχέδιά του στον εκδότη του.

Μια από αυτές τις φορές ήρθε στο σπίτι μου για να μου πει να μην του στέλνω πια τα πρακτικά της μύησης, διότι ένας Γερμανός αξιωματικός είχε εγκατασταθεί στο σπίτι του και αυτό θα τον έκανε να διατρέξει πολύ μεγάλους κινδύνους.

Τον βλέπω ακόμη σαν να ήταν χθες, με ένα μικρό πολύ ταπεινό κάλυμμα γύρω από το λαιμό και ο αιώνιός του μπερές πάνω στο κεφάλι. Αλλά αυτό που με εντυπωσίασε αμέσως εκείνη την ημέρα, ήταν το ασυνήθιστα λαμπερό βλέμμα του και ένα φως που τον περιτύλιγε.

Διαχέετο από αυτόν κάποιο πράγμα θαυμαστό που με είχε αληθινά εντυπωσιάσει.

Έπαιρνε την αληθινή του διάσταση, την αληθινή του όψη, όλη η ηθική του ομορφιά με κάποιο τρόπο τον μεταμόρφωνε .

Μετά την αναχώρησή του είπα στον εαυτό μου. Αυτός φωτίστηκε!

Ο ίδιος μου είχε πει :

Αισθάνομαι γέρος, πρέπει να πάρω τη σύνταξή μου. Ήταν 62 ετών.

Η μικρή πόλη Επερνόν υπέφερε πολύ από τους βομβαρδισμούς.

Το σπίτι του Ντυπρέ δεν γλύτωσε. Μια ήσυχη ημέρα (πρέπει να ήταν 11 Ιουνίου) του ζήτησε η γυναίκα του να πάει βόλτα το σκυλάκι τους. Ξαφνικά, μια βόμβα ήρθε και έσκασε σε κάποια απόσταση από τον αδελφό μας, ο οποίος σκοτώθηκε από την εκτόνωση των αερίων χωρίς καθόλου να πληγωθεί, αλλά όλα του τα οστά κονιορτοποιήθηκαν και έγινε μια μαλακή ύπαρξη, σαν μια κούκλα από πίτουρα, της οποίας τα μέλη γυρίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ένας τέτοιος αιφνίδιος θάνατος ήταν ο πιο κατάλληλος για αυτόν τον μνημένο, που ήταν έτοιμος πια να αναχωρήσει αφού είχε εκπληρώσει το σκοπό της ενσάρκωσής του.»

Λίγους μήνες αργότερα, μια εξαδέλφη μου, μου είπε πως υπήρχε μια καταπληκτική μάντισσα που της είχε συστήσει ένας από τους φίλους της , εγώ δεν είχα πλησιάσει ποτέ μου καμιά μάντισσα, αλλά εκείνη την εποχή ζούσαμε μέσα σε μια μεγάλη ανησυχία.

Η αδελφή του συζύγου μου, ο γαμπρός του, ο γιος τους και η νύφη τους, είχαν συλληφθεί από τους Γερμανούς, δεν είχαμε νέα τους και το ενδιαφέρον και η αγωνία με υποκίνησαν να πάω να συμβουλευτώ αυτήν την διάσημη μάντισσα ελπίζοντας να αποκομίσω κάποιο σημάδι για την τύχη των συγγενών μας.

Κατά την διάρκεια της συνεδρίας, αυτή η μάντισσα, η οποία χρησιμοποιούσε σαν βοηθητικό μέσο μια κούπα νερό, μου περιέγραψε με χαρακτηριστικές λεπτομέρειες έναν άνδρα που χωρίς αμφιβολία αναγνώρισα ότι ήταν ο Ντυπρέ.

Αμέσως του έθεσα την εξής ερώτηση: Ξαναβρήκες τον Διδάσκαλό μας; Πως είναι; Και αυτός μου απάντησε μέσω της μάντισσας με μια δυνατή φωνή:

« Ο Διδάσκαλός μας είναι ο πιο μεγάλος από όλους τους Διδασκάλους, είναι ο Διδάσκαλος των Διδασκάλων.»

Και μετά πρόσθεσε: «Είμαι ανήσυχος εξ αιτίας της οικονομικής κατάστασης της γυναίκας μου.»

Εγώ πάλι σκεπτόμουν ότι η γυναίκα του, μια συνταξιούχος δασκάλα, είναι εξασφαλισμένη οικονομικά, δεν έχει να ανησυχεί για τίποτα.

Μετά από λίγο καιρό, η κυρία Ντυπρέ ήρθε να με δει, φυσικά δεν της μίλησα για την μάντισσα, αλλά πάνω στην συζήτηση μου εμπιστεύθηκε ότι ήταν πολύ ανήσυχη γιατί πέρασαν αρκετοί μήνες και οι διοικητικές διατυπώσεις για να πάρει την σύνταξή της δεν είχαν ακόμη τελειώσει γι' αυτό και αντιμετώπιζε οικονομικές δυσκολίες.

Σας ανέφερα αυτό το περιστατικό μόνο και μόνο επειδή επιβεβαιώνει την έκδηλη μεταθανάτια παρουσία του αδελφού μας Ντυπρέ».

Οι αφηγήσεις και οι πληροφορίες που μας κληροδότησε η αξέχαστη Υ.Μ.Δ. Μαγδαληνή για τον Α.Τ. Ευγένιο Ντυπρέ τελείωσαν.

Σήμερα γνωρίσαμε έναν πραγματικό μυημένο που με την ταπεινοφροσύνη, την αφοσίωση και την πίστη του στο ταγματικό ιδεώδες επιτέλεσε στο ακέραιο το σκοπό της ενσάρκωσής του και έτσι πέτυχε την προσωπική του λύτρωση.

Εύχομαι ολόψυχα από την βιογραφία αυτή να πάρει ο καθένας μας το μήνυμα που του αναλογεί για να τον εμπυχώνει και να τον βοηθήσει να εντείνει τις προσπάθειές του για να πετύχει την ανάσταση της προσωπικότητάς του, την εκπλήρωση του σκοπού της ζωής του, την προσωπική του λύτρωση.